

Bretagne 2010, VAKANTIE, 30 april – 7 mei

TIEL PLOUMANAC'H, 30 APRIL

Muur aantikken en terug naar Frankrijk, daar komt het wel zo ongeveer op neer. Nu weten we precies waar we moeten zijn, het is eenvoudig gasgeven en op naar Ploumanac'h. Om precies te zijn naar Camping West. Daarmee vermijden we in thuis ieder geval Koninginnedag.

Het gezelschap bestaat dit jaar uit Jan Geelen, Les Prenenz (all four of them), Leon B met zijn nieuwe verovering Wendy, Hans W en John Kortland. En niet te vergeten ons eigenste Esther met Rommert. Ze hebben elkaar op de HBO leren kennen, en nu wordt het tijd dat hij iets begrijpt van Bretagne. We vertellen hem dat het tijd wordt dat hij een Snabbert wordt. Duurt even voor het bij hem inzinkt dat we mogelijk niet helemaal serieus zijn maar wij hebben in ieder geval fun.

We kunnen niet anders dan constateren dat we hier al zo vaak zijn geweest dat een verantwoord, chronologisch en kloppend verhaal er achteraf niet in zit. Daarom hier de highlights.

We spreken af elkaar in Frankrijk te treffen. Dat lukt, maar Les Prenenz zien we al eerder. Ergens in de buurt bij Abbeville is een Lucht¹ die we jaren geleden al hebben omgedoopt tot "de kikkers". Er is

een tankstation, waar de grijze Passaat weer vol met diesel wordt gegooit, een restaurant, waar met ons hetzelfde gebeurt met koffie en een moerasachtig gebied met water met karpers en loopbruggen. Leuk om te kijken en om de benen te strekken. En er staan

speeltoestellen voor kinderen in de vorm van kikkers, waarmee we de naam van de Lucht ook weer hebben verklaard. Lang verhaal kort: ook Les Prenenz voorzien hun bolide op dat moment op dezelfde plaats van brandstof.

Na aankomst trekken we in een veel te grote stacaravan. Altijd leuk voor gezamenlijke koffie etc.

¹ De Franse noemen het aire, maar ons Frans is slecht. Lucht is voldoende exact voor deze oppervlakte...

We doe we direct een verkenningsduik bij de Ranolien, ik met Hans die helaas er al snel weer uit moet met klaar problemen. Hoogtepunt van de duik is eigenlijk het moment dat we weer uit het water gaan op een plek waar iemand doedezak staat te oefenen.

ST. MALO, 1 MEI

De volgende dag beginnen we met terug rijden naar St. Malo. Na de

bijna 1000 kilometer van gisteren toch weer 167 kilometer. Maar wel met een goede reden, we willen bootduiken. Met de Nouvelle Decouverte gaan we naar een ongerept stuk onderwaterlandschap. 23 m diep, maar met Nitrox hou ik het er 40 minuten uit. Verder niet helemaal een succes. Mijn lood schiet los (maar ik raak het niet kwijt), Jan krijgt oor problemen en John raakt mij kwijt. Als we dan ook nog eens horen dat de 2^e duik vier uur na terugkeer vertrekt bedenken we dat 1 duik genoeg is. We hebben haaien gezien en gefotografeerd, dus we noemen het een succes.

PLOUMANAC'H EN LANNION, 2 - 5 MEI

Om alle oren en andere vormen van duikstress rust te geven duiken we twee dagen niet. Verder staat er veel wind, en dat maakt duiken best gevaarlijk. Dat is nooit erg hier, er is zat te doen. Allereerst is er het klimmen over de rotsen. Rommert doet alles wat hij kan om te tonen dat we echt van de apen afstammen, waarbij Thomas stugge pogingen doet om dat beeld te versterken. Dat we in deze ronde geen gewonden hebben mag, in dit gezelschap een regelrecht wonder heten.

De rest neemt aan dat het bedwingen van het roze graniet leuk is, maar beperkt zich tot het fotograferen van de pogingen. Met zijn allen doen we een rondje langs het roze graniet, met vuurtoren en het haventje van het dorp.

Bovendien moeten er ieder jaar inkopen gedaan worden in Lannion, bij de drie grote supermarkten die daar zitten. Los van voordelig voor het leven op de camping is het ook goed voor mijn CD

verzameling van Bretonse muziek.

Nelleke ontdekt daarbij ook nog een mega wolwinkel.

En als je dan toch richting Lannion rijdt kan je net zo goed door richting Le Yaudet. Los van het oude kerkje met bootjes aan het plafond en het altaar met Maria te bed is ook dit weer een leuke plek voor een groepswandeling.

De weggetjes worden steeds smaller naarmate je dichterbij de kust komt.

Na le Yaudet kan je nog een stukje door tot je echt op de punt van dit stukje van de Côté d'Armor staat, het Pointe du Dourven. Het is een aangelegd gebied waar je kan wandelen tussen Eucalyptus- en Bamboebos en langs een kunst galerie. En altijd weer de rotsen waar je kunt proberen net niet in zee te vallen. Echt een stuk waar je een deel van de dag kan stukslaan.

In Lannion zit trouwens nog een winkel waarmee ik iedereen gek weet te maken door hem "De Tienkamp" te noemen². Voor mij de zaak om vinnen te kopen voor de helft van de Nederlandse prijs en zeer betaalbare duikhandschoenen en -schoentjes.

² Een paar jaar later veroverft Decathlon heel Europa.

Esther is zich aan het ontwikkelen tot fervent festivalganger en bij een meerdaags festival hoort natuurlijk een tentje dat drie keer niets kost, en bij voorkeur een heel festival mee gaat. Nu moeten we toegeven dat wij kampeerders van een andere generatie zijn. Bij ons werden tenten in de lucht gehouden door stevige stokken.

Aan een koepeltent hebben we ons nooit gewaagd, al was het alleen maar omdat we veel ellende met die dingen hebben gezien tijdens onze kampeerreizen. Maar het product heeft zich ontwikkeld en in dit geval worden er geen eeuwigheidseisen aan het product gesteld, dus koopt ze een exemplaar "voor weinig" in de sportzaak. Of de aanschaf er als kampeergenot uit komt valt te bezien, maar alleen al de komische meerwaarde van het toekijken bij het opzetten is de moeite waard. Maar we moeten ze nageven, ze kijken hem overeind en, met enige hulp, op den duur ook weer ingepakt. Ook al bemoeit de hele camping zich er mee.

Terug naar het duiken, Rommert wil dat ook wel eens proberen en met het oude pak van Wart lukt het om hem, bij de boothelling van het plaatsje, onder water te krijgen. Het bevalt zo goed dat hij een dag later weer mee gaat.

Wat dat duiken betreft, ik heb na jaren duiken in mijn trouwe Gates pak een nieuw droogpak gekocht waarmee ik meer bewegingsvrijheid in de rug heb. In dit pak zie ik er indrukwekkend uit. Zeker met camera zou je zo zeggen dat daar een echte duiker gaat.

Maar onder zo'n droogpak zit een onderpak, en het oude onderpak is tot op de draad versleten. De vraag is nu of Nelleke zelf zo'n pak kan maken. Op de lapjesmart³ in Utrecht heeft Nelleke in overleg

een paar afbraak uitverkoop lappen gekocht voor een try-out. Een aantal conclusies:

- Uiteraard heeft het een passend pak opgeleverd.
- Het is fleecce, dus prima tegen de wind
- Als onderpak functioneert het voor geen meter, want in deze vorm isoleert het absoluut niet
- Iedereen wil er een foto van maken.
- Esther vindt um lilluk, zelfs als ik Knorf vast houd.

Nelleke amuseert zich tijdens het duiken trouwens onder meer prima met de flora van de Bretonse kust, die begin mei op zijn mooist is.

³ Soms komt mijn Utrekse aksent nog naar boven

Voor iedereen die niet onder water gaat is er dan nog het aquarium in Tréburden. Gebouwd in de rotsen met aquaria van het onderwaterleven in de regio. Er boven staat een oerlelijk beeld op waar je, zoals overal hier, gewoon naar toe kan klimmen. En dan uitkijken over het water met zijn enorme aantal eilandjes. Maar eerst nog even over de aquaria.

Het houdt ons geruime tijd bezig voor we het aquarium beklommen en genieten van het uitzicht.

Daarnaast is het tijd om in Lannion inkopen te doen voor "La grande fête". Traditioneel houden we ergens in de week een BBQ, al was het alleen maar om toe te geven aan de pyromane neigingen van Oscar.

Dit jaar is het weer wel heel erg slecht en de campingbeheerder Jean Michel heeft

Hoogtepunt zijn toch wel de sepias met hun 10 armen en prachtige streep patronen.

bedacht dat het geen strak plan is als we tussen de caravans heen en weer hollen met worsten en sauzen. Als oud politieman overlegt hij niet, hij stelt vast.

In dit geval dat de BBQ wel onder zijn afdakje kan en de feestzaal van de camping gebruikt kan worden als plek voor een gezamenlijk maal.

Kijk dat is iets waar we natuurlijk geen nee tegen zeggen.

De beelden van dit maal zie je op een

volgende pagina.

Het weer is inmiddels best mooi, wat het wandelen aangenaam maakt. We doen daarom ook nog een rondje langs la Clarté.

Dat klinkt alsof het heel wat is, maar in feite is het niet meer dan drie straatjes, een kerkhof en een kerk, direct om de hoek bij de camping. Maar wel met een waanzinnig uitzicht.

is aangebouwd.

Verder zijn er wat menhirs en een feunteun⁴.

Dan vertrekken de meesten, alleen Les Prenenz blijven, net als wij, tot de volgende ochtend.

PLOUMENAC'H – TIEL 6 OF 7 MEI

Esther en Rommert vertrekken in het autootje van Rommert.

Het olielampje brandt.

“Daar moeten we thuis iets aan doen”, stellen ze vast.

De spannende vraag komt dan naar boven hoe lang je kunt rijden met een olietekort voor de motor in de soep loopt.

In dit geval is het antwoord < 1000 km. Maar ze hebben nog een tent!

De laatste dag maken we nog twee duiken, maar omdat de duikstekken dicht bij de camping zijn blijft er tijd over om nog een klein ommetje te maken.

We kiezen voor het dorpje Pleumeur-Bodou dat 8 kilometer verderop ligt.

Het heeft een typisch Bretons kerkje, de St. Samson, uit de 16^e en 17^e eeuw met een ronde toren die tegen de kerktoren

⁴ Oude wasplaats.

Wij gaan met Les Prenenz voor een traditioneel afscheid naar de Buffalo Grill in Lannion. Fastfood in een vrolijke omgeving.

De volgende ochtend rijden wij naar huis.

Uiteraard weer via de Pont de la Normandië.

Het was al eens opgevallen dat aan de voet van de brug een restaurantje zit.

Mooie smoes om in mijn nieuwe Bretonse shirt een portie mosselen weg te werken bij een mooi uitzicht.

Toegegeven, het heeft een decenium geduurd voordat de herinneringen zijn opgeschreven, maar ook deze versie van Bretagne in mei was weer meer dan de moeite waard.

Moeten we absoluut vaker doen.

Inhoud

Tiel Ploumanac’h, 30 april	1
St. Malo, 1 mei.....	2
Ploumanac’h en Lannion, 2 - 5 mei	2
Ploumenac’h – Tiel 6 of 7 mei	8